

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 109 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. v.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 6217).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Inger Gautier Schmit*:

Til § 1.

I Stk. 1, Afsnit 1), indføjes efter „Fare“ Ordene: „og denne Fare ikke findes at kunne afværges paa anden Maade“.

Det stillede Ændringsforslag samt den Paragraf, hvortil det var stillet, sattes til Forhandling.

Inger Gautier Schmit: Ved Forhandlingerne i Landstinget forleden Dag om Lovforslaget om Arv blev der fra Oppositionens Side stillet et Ændringsforslag, til Trods for at Oppositionen ikke ønskede at stemme for Lovforslaget. Ministeren og Regeringspartierne modtog imidlertid dette Ændringsforslag. Ministeren gjorde det med den Motivering, at naar Forslag om Ændringer i et Lovforslag var begrundet i praktiske Hensyn eller i Kravet om Tydeliggørelse, var der naturligvis ingen Anledning til at modsætte sig dem, selv om Oppositionen ikke vilde stemme for selve Lovforslaget, og derfor havde Ministeren tiltraadt Ændringsforslaget. Det er ud fra samme Forudsætning, at jeg har tilladt mig at stille dette Ændringsforslag til Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab. Saaledes som Formuleringen af § 1, 1ste Stykke, er blevet efter Vedtagelsen ved anden Behandling i dette høje Ting, finder jeg, at den i høj Grad trænger til en Begrænsning. Dermed vil jeg ingenlunde antyde, at mit Parti og jeg vil stemme for Lovforslaget, men jeg vil dog gerne til det sidste gøre, hvad jeg kan, for at denne Lovgivning kan komme til at foreligge i en saa

klar og tilgængelig Skikkelse som muligt. Jeg vil derfor gerne anbefale det af mig stillede Ændringsforslag, som gaar ud paa, at der i § 1, Stk. 1, efter Ordet „Fare“ indføjes disse Ord: „og denne Fare ikke findes at kunne afværges paa anden Maade“.

Da vi i Svangerskabskommissionen drøftede de sociale Indikationer, var der hos mange Medlemmer en ret stor Ængstelse for, at Adgangen til Svangerskabsafbrydelse skulde blive for vid og aaben; og for at søge denne Adgang begrænset fik man derfor den Bestemmelse tilføjet, at Svangerskabsafbrydelse paa social Indikation kun maatte finde Sted, naar der ikke fandtes nogen anden Udvej; naar alle andre Veje var forsøgt; og man udtrykte det ved denne Passus „og denne Fare ikke findes at kunne afværges paa anden Maade“. Herved tænkte man paa, at i de sociale Tilfælde burde den personlige Hjælp absolut prøves til det yderste, før man gik til at tillade Svangerskabsafbrydelse. Nu vil man maaske sige: Ja, men dette gjaldt jo de sociale Indikationer, som Kommissionen havde stillet Forslag om, og det er rigtigt. Men vi maa se saaledes paa den Formulering, § 1 har faaet, at der ikke kan siges at være Tale om en rent medicinsk Indikation, men at der vil være Grænsetilfælde; og dette blev yderligere understreget ved den højtærede Ministers Udtalelse ved anden Behandling, hvor han jo meget tydeligt udtalte som sin Mening, at de psykiske Tilfælde i høj Grad maatte høre ind under denne Paragrafs Rækkevidde. Og her kommer vi overordentlig let over i det, jeg vil kalde for sociale Tilfælde; det kan være, Ministeren ikke vil kalde det saaledes, men jeg mener alligevel, at det vilde være en Retningslinie for Lægerne at følge; hvis der blev tilføjet den Bestemmelse, at alle andre Veje bør prøves, før man gaar til at tillade Svangerskabsafbrydelse.

Jeg kan jo blot tage de Eksempler, som Ministeren nævnte ved Forelæggelsen af dette Lovforslag. Ministeren nævnte Tilfælde som den underernærede Kvinde, Kvinden med de mange Børn, den deprimerede Kvinde, alt sammen Tilfælde, som jeg vil kalde for sociale, og som jeg derfor mener i første Linie bør søges afhjulpet ved social Bistand. Den Bestemmelse, som jeg tillader mig at foreslaa, vilde advare Lægerne mod at gaa alt for hurtigt til Værks, naar de staar over for psykiske Tilfælde eller sociale Tilfælde. Herigennem vil Lægerne faa en kraftig Tilskyndelse til paa alle mulige Maader at anvende de personlige Hjælpekilder, som findes i Samfundet, her-